

Izda in ogd. ured. FRANCE BEVK
Uredništvo in upravljalstvo v Gorici, Via C. Pavelli 9. - Tiska Narodna Tiskarna. - Izdaj. in ogd. ured. FRANCE BEVK
Cena oglasa: 1 milim. visočine v širini enega slova L. 1.80, za trgovske reklame, bančna obvestila poslana, vabila, naznanila, itd. vsaka vrsta L. 1.80
Celoletna naročnina L. 15.—. Za inozemstvo L. 22.50

Leto IV.

GORICA, četrtek dne 31. decembra 1925 - GORIZIA, giovedì il 31 dicembre 1925.

št. 53

Čuk vam raz palce zažvižga...

sil,
—
asp
ne
m
a

Zdaj Čuk vam raz palce zažvižga
voščila najlepša sedal.
da leto je dobro začeto
in srečno v kot staro gre naj.

Naj kmet bo, gospod, vsak pričakal
med svolci v veselju ta dan.
če tudi bo s netkom začeto,
boš lahko od sreče pilan.

Če Čuka na palci naročiš,
in smeješ se tudi tedaj,
naj trdo življenje to boža,
nezgoda če tepe te naj.

Kdor smeje se skozi težavo
in žvižga na vse kakor kos,
ne bo mu nikoli šlo slabo,
pa naj je raztrgan in bos.

Gorica 31. dec. 25.

Bo pa Čuk enkrat govoril o sebi. Dejali boste, saj vedno govori samo o sebi. Ne o sebi, o vsem govori, ker je pa povsod zraven, ni čuda, če se njegova beseda Čuka prav pogosto spominja.

Danes na Silvestrov dan pa imam nekaj prav posebnega na srcu. Rad bi pogledal malo v moje štiriletno izhajanje nazaj, se pohvalil, če se je treba pohvaliti in se pograjal, če je nujno.

Da sem v teku let zrastel po svoji obliki, tega mi nihče ne bo zameril. Da prihajam med ljudi že vsak teden, tega mi tudi ne more nihče za zlo vzeti. Koliko jih je bilo, ki so mi prorokovali kratko življenje in naglo smrt. Niti kratko življenje niti nagla smrt me ni dohitela. Pošteno povedano, sta se v tem času mojega cestovanja po svetu rodila dva sorodna bratca in sta umrla za jetiko. Jaz jima pogina nisem želel — če ju pa ni več, Bog jima daj dobro. Niti toliko rjasta živela, da bi se bila do dobra pokazala. Enega sem videl samo od daleč, enemu pa še k pogrebu nisem mogel iti.

Iz mojega trajnega in trdnega življenja je razvidno, da me imajo ljudje radi, ker jim dajem vsak teden branje in smeha, zabavljic in trenjev, da ne zaspijo in da se preveč ne žalostijo.

Seveda tu pa tam kateri govorja, da bi bil lahko boljši, da bila moja obleka lahko nožna in da bi slike enkrat lahko šli v tisti mlin, v katerem se re babe melje, da mlade n letijo. Vse to je res in prav, ampak godrnjači naj ponislijo in izprašajo vest, koliko so za list že naredili.

Kupujte list, naročajte ga, pomnožite mu naročnike, pa boste videli, kako bom od dne do dne še lepši. Tako pa nisem tak, da bi danes dal za lepo obleko ves denar, jutri bi pa od lakote legel v grob, kot so storili dosledno drugi moji bratje.

Od tega bi ne imel jaz nič, vi pa tudi nič. Raje skromno a kar je po možnosti dobro. Jaz vseeno ne izgubim dobre volje, naj bo v pošne dni ali v praznik in pojem in pravim,

kar vem in znam, da vam pomagam pozabiti gorje in druge podobne dni.

Če druge zasluge nimam, ta pa je gotovo moja, da ta ali oni gleda s humorjem na vse slabe, kar ga zene, kar je pač boljše zanj. Kislih ljudi še Bog nima rad in sreča se jih trdovratno izogiblje.

Če sem včasih katerega popraskal po pravici, naj si jo lepo v žep vtakne in naj molči, če sem to storil po krivici, naj

vé, da Čuk, ni Bog, da ne ve vsega in da nazadnje še Bog vsem prav ne naredi.

Ob koncu leta pa se lepo zahvaljujem vsem čitateljem, naročnikom, kupovalcem in sotrudnikom in želim sebi, da se podvojite. Ob enem naznanjam, da bom tak kot sem bil, zabaven, zbadljiv in sršenast, lepše oblečen pa le, če boste dovolj lirie nabrali. Srečno novo leto želi

ČUK NA PALCI.

Drugie.

GOST. Tisto trdo stvar pojejte vi, jaz pa ne morem.

NATAKAR. Hvala. Jaz obedujem že pet let v drugi restavraciji

Silvestrovo.

Človek bi rekel: to je najpustejši dan v človeškem življenju! Dan zaključkov! Računskih namreč! Pa še v današnjih časih, ko so rezultati čistega dobička L. 0000000000 manj 999999999. Jaz ga sploh imenujem: Dan sklepnih računov svojih dolgov! (O ti sklepni račun! Mišlil sem, da me bodo jezili samo v tretji in peti gimnaziji, pa jih ne manjka!) Jaz, veste, sem materialist! Zato, ker sem moderen človek, ki sem videl že Torin, Milan, Pariz, London in Neu-jork. (Seveda le v kinematografu.) In kot tak sem s tem sovražnik Silvestrova! Svojemu sinu ne bom nikdar dal ime Silvester! Bog obvaruj! Kadar koli bi ga poklical, vedno bi se spomnil svojih dolgov in same take-le besede bi mi šle po glavi: deficit, primanjkljaj, kapitulacija, zaručitev.

Ali na svetu niso vsi ljudje materialisti! Na primer mi

Slovenci smo zelo veliki idealisti! Samo berite naše časopise, pa se boste prepričali! Kje se čita toliko o idealnih (gotovo so idealne, ker realno ne eksistirajo; kar ni realno, pa je gotovo idealno) o pravicah narodnih manjšin! Kako idealna in požrtvovalna je naša notranja politična borba, ki jo vodijo majhni listi, ki stražijo našo mejo! Kako idealno je sebi dajati kľofute, bližnjemu pa jih odpuščati! Ali ne posnemamo Kristusa, ki je rekel, če ti da (oprostite, če sem se pozabil natančno citat, danes je itak verouk že prosti učni predmet!) prijatelj ali neprijatelj (končno te ravno tako boli) kľofuto na levo lice, mu pomoli še desno. Če tega ne dela »Straža«, ne trdim, da tudi ne »Edinost«. Sicer, kar je lepo, je lepo, ali: »Ni vse lepo, kar je lepo; je lepo, kar je všeč!

Torej mi, ki smo ubogi in idealni se ne bojimo Silvestrova. Deficiti bodo majhni! Ne bo milijard in biljonov dolgov, in ne tisočakov dobička! Zato

ne bo potreba lepiti lep po cesti z vsebino:

»Oprosti, ali si Slovenec?« Forej, si že daroval dolar? Ze zato, ker bo vsak da ne! In bo upravičen! Če če: »Da«, ga bodo prijeli niki, češ, da je Slovenec! ko bo vsaj trdil vesel, da sme biti Slovenec! »Sicer demovina moja«... je rekrut Lojze in se treplja trebuhu, ki se je napel na živne stroške... in ni povedati, kje je njegova movina, ko je bil vprašan, da je Italijan, mu ni šlo v vo, da je Slovenec, ni sme č. torej je izbral trebuh!

Denarnega proračuna ne mo delati. Kaj pa z duševn? Tu pa lahko z gotovostjo mo: Če nismo napredno smo gotovo nazadovali! Danes se mora človek v pogojno izražati, ker mu vedno ostane pogojni staki ga prihrani za svoj obhni samokres, seveda brožnega lista. To se pravi, se je Janezek naučil, to je nez pozabil, odkar hodi v v Julijski Benečiji z ožirni pogojni stavek!

Časnikar bo na Silvestro obrnil svoje misne predal poiskal članek, ki ga je pri prvega januarja leta 1925 ga bo priobčil 1. januarja 1926, a popravil le toliko, bo zadajo pet sprememb šest! Saj je rekel Kristus: kajte in se vam bo odpr Torej trkajmo še in še, mo se nam bo odprlo še to letje! Poleg tega nas pa še govor tolaži: »Potrpeljenje božja mast!«

Kmet bo na Silvestrovo tožil: »Veliki so davki in večji bodo! Zato, Janez, po ga greva pit!«

In potem bo računal in rekel: »Lansko leto sem vstel, zato ker sem k dobi prišel še vojno odškodni! Vojska mi je spredla hišo, v na odškodnina pa grunt!«

Sploh! Kaj hočemo delati Silvestrovo!? Jaz bi svetov da plešimo, ko smo itak njeni plesati tako, kot drugi dejoj! Zato preplešimo Silstrov večer in priplešimo v vo leto. Saj smo lahko goto da bomo tudi drugo leto p sali tako, kot bo harmoni godla!

Karlo.

PREVEČ IN PREMALO.

Nek dolg in zelo suh mo sreča nekoč na Dunaju m kega pijanca. Vstavi se in m reče: »Ej prijatelj, kakor se n zdi, si danes malo preveč pil!« — »Tj pa« — se je zazibal p jancec »kakor se meni zdi, s pa premalo jedel!«

Na sta Janez France nastavljal.

eti večer! Nebo visi kot bi podprto na treh krajih in če, beli pot potil Mraz, da jo puške, ki jih držita v slovenska vojaka Janez France! Na straži stal! Zobja godejo polko, želodec svira valcer! Janez misli France misli! Ali ste že videli tiste vojaške karte pisom: »Vesele božične mikel« Spodaj v desnem vojak na straži, od zgornj levem kotu pa njegova bica« poleg božičnega drečca, zatopljen v globoke il Janez se je spomnil na kartico in potočil solzo, e bila tako velika in tako ea, da je stopila ves sneg li njega. France pa se je mnil na potice in orehe in od same jeze odgrizel kos ka!

Janez! Na kaj misliš?«
Na Franco! se je skoraj al Janez.
Jez pa na potice! je požrl e France.

Kaj praviš, če bi nama pri- el kaj božič? se je raz- France in pričel strumno akati sem in tja.

Kam?«
Veš kaj, sedaj »zmontiram rdijo«, predno bom šel t, pa si bom dal v čevlje obaka, malo panjoke in še drugega, jutri zjutraj bom našel vse to v čevlju in si n misli, da mi je prinesel ič!«

Saj res! je rekel Janez in ot misli na Franco.

Po noč je lezel France v sa- h spodnjih hlačah in bos — bla je ravno kar ena — pro- Janezovi prandi, poiskal če- j in mtr pobral paket toba- panjoko, dve jabolki in

štiri cigarete. Na ves glas se je pod odejo — seveda potihoma smejal — ter je s smehom na ustih, s pečkami od jabolk okrog njih... zaspal.

Ob dveh se je udaril Janez z glavo ob zid, ker je sanjal, da je prišel za božič domov in se je tako vzradostil... ter se zbudil! Ker ni mogel več zaspati, je misli in se zmisli na nekaj lepega! Počasi je zlezl k Francetovi postelji in mu po- bral iz čevlja škatljico cigaret »popolarov«, panjoko, star nož ter tri orehe... Pač vse, kar je bilo v čevlju. Ravno tako po- časi je zlezl pod odejo in s smehom na licih in z oreho- mi jedrcami okrog ust... trdno zaspal...

Janeza je vrgel kaprol iz postelje, Franceta pa »kofe«!

Najprej seveda sta šla gledat v čevlje! Sicer sta imela tudi tako navado! Čemu mislite? I zeblo ju je, zato sta se vsako jutro najprej obula, potem šele hlače oblekla. Toda danes bi ju kmašu zadela kap! Čev- lji so bili prazni! »Saj pravim, iz Boga se ni delati norca!« je rekel France in si misli: »Hvala Bogu, da sem vsaj Ja- nezu pobral!« Janez pa: »Saj pravim, če ti ne da, ti pa vzame! Dobro, da sem jaz vzel; človek mora prazno nastavlja- ti, ne pa polno, v dandanašnjih cajtih«.

V SOLI.

Učitelj: »Kaj je rekel Bog kač v raju?«

Učence: »Po trebulu se boš mrtula plaziti in prah požira- ti celo svoje življenje!«

Nov klobuk.

»Vi imate nov klobuk?«

»Kako nov? Kupil sem ga pred vojno. Trikrat sem ga dal prenarediti. Včeraj sem ga zamenjal v gostilni.«

OVIRE.

Groteska v dveh dejanjih.
Spisal B. KARLO.

LUKC (na stran). No, se pa ne vidil se je slepo, namreč!

REŽISER: Ah! Ah! S takimi ljud- i! Kam je šel Karlo?

VSI (kriče): Karlo! Karlo!

JANEZ! Morda je pri motorju!

REŽISER! Pogledaj Joško tja!

JOŠKO (zakliče skozi okno). Karlo! Karlo! Zane, ali je tam Karlo?

ŽANE (od zunaj). Ne, ga ni! Je kel, da gre v hotel h kosilu, po kosilu z avtomobilom v Trst. Je pravil, da igre!

REŽISER: Kaj? Ah, še to! Teci- te... tecite... vsi tecite... Ali je go- podična Slavka tu?

NADA: Ne, je šla z njim!

LUKC: Res, strašansko nova no-

vica! Saj vedo že vrabci na strehi, da mu je zlezla ne samo v glavo, celo že v lasel!

REŽISER (sredi odra). Kaj naj se- daj začnemo? Ali naj gremo domov? Nikoli več, da, nikoli več ne vzamem nobene vloge več, nikdar več v življenju ne bom režiser. (Kliče skozi okno). Žane! Žane! Teci in pokliči Karlota. Reci mu, da je igra in da... če gre v Trst... reci, da... potem... potem... kaj bo po- tem?...

LUKC: ...bo v Trstu!

REŽISER: Reci, da ga ubijem po- tem!

ŽANE (od zunaj): Da, samo če bom šel lahko zastoni k igral?

REŽISER: Vse hoče imeti plačilo za vsako najmanjšo uslugo, samo jaz se moram truditi zastoni. (Pogleda Nado). ...Zdaj, dragi moji, ne kaže nič drugega, kot da greste domov in lepo pokosite. Pa se takoj vrnite, vsak naj si preskrbi svo-

MED ZAKONCEMA.

On: »Dragica, povej no, ali ne moreš kaj družico skuhati ne pa vedno tisti golaš? Teden dni svi že poročena, in danes obedujeva že sedmič go- laš!«

Ona: »Golaš! Golaš! Za božjo voljo, ko se vendar ta- ko trudim! Toda jaz znam kuhati samo to, kar hočem... in še bo vedno golaš!«

ZAKONSKA VZAJEM- NOST.

Iksovič: »Moja, žena mi je podarila za božične praznike zelo lep stroj za šivanje!«

Oksovič: »In kaj si ji ti podaril?«

Iksovič: »Naravnost krasno lovsko puško!«

ŽIVALI IN LJUDJE.

Sreča je, da nimajo živali razuma in daru govora; lahko bi rekel: Živali imajo predno- st pred človekom; ne mislijo in ne govorijo. Živali nimajo razuma, zato nimajo norišni- ce; nimajo daru govora, zato se nikoli ne prepirajo. Živali ne mislijo nič, zato tudi ne pozabijo vsake dobre misli; živali ne govorijo, zato tudi ne obljubijo nič, česar nečejo imeti. Ne delajo pravično, ali tudi ne krivično! Med živalmi ni zdravnikov, toda vendar ginejo; med živalmi ni ad- vokatov, in vendar jim vlačijo kožo čez ušesa; med živalmi ni stanovske razlike, kralj ti- ger vendar ne sme imeti več lis na svojem kožu, kot na- vaden tiger.

SMRTNA OBSODBA.

V nekem mestu bi moral bi- ti obešen tat. Ker pa so stroški delali magistratu preveč skr- bi, je nekdo predlagal: »Daj- mo fantu kake 4 ali 5 goldi- narjev, da se bo potem obesil, kjerkoli se bo hotel.

jo obleko. Da ne boste potem zadnji hip vsega iskali! In ti Maks, glej da se mi ne zagledaš po kosilu v karte, kajti od tam te hudič ne spravi več proč! Ti Luke pa pazi, da se mi pozneje ne opiješ; pijače bo dovolj. Najboljše je pač, da piješ sa- mo »pašarete«. Torej pojdite (Pogleda na uro), za četrto ure pa bodite zopet vsi na- zaj. Tudi vi gospodična Nada. Ti Boris pa ostani tu!

IGRALCI (odhajajo).

BORIS: Moj Bog, lačnega volka ne pustiš k mizi!

REŽISER: O, samo za dve besedi.

BORIS: Ljubši sta mi dve klobasi! Sem preveč lačen! Veš kaj (mu zašep- če na uho). Saj razumem! Če se že ho- jiš, skočim jaz dol v gostilno in hitro po- kosim, ti in pa Nada me pa tu počakata; potem jo pa jaz spremim domov. Si za- dovoljen?

REŽISER (malo pomisli): Dal Go- spodična Nada, ali počakate za trenutek

Za narodni blagor.

Gospod Brze se je namenil na narodno proslavo, ki je vedno v zvezi z različnimi sladkostmi tega človeškega telesal. Seveda pridejo v prvi vrsti v poštev paviljoni..., postavljeni v narodov blagor. V teh paviljoni je kar mrgolelo ljubeznih sitnih prodajalcev... recimo, lepih sokolic..., ki so vporabile vso svojo ljubeznost, da bi razpečale več ko mogoče različnih dobrin, sladkarij in tudi koristnih predmetov. Torej je bilo veliko priložnosti, da bi gospod Brze zmenjal svoj stodinarski bankovec, kar mu pa seveda ni bilo ljubo, čeprav je bil z dušo in telesom naroden! Po nesreči ga je zaneslo... Bog vedi kaj... ampak zamišljen je pa vendarle bil... malo prebližje k paviljonu..., že ga je zagledala gospodična Zorka in mu hitro ponudila lepo in fino tobačnico:

»O., gospod Brze, pogledjte, kako lepa tobačnica, kot našašč za vas, kar vzemite jo!«

Kaj je hotel reči Brze, da ni ma drobiža, saj se mu bi smejal dacear, ki je takoj za njim obiral mastno klobaso.

»Oh, gospodična Zorka, res ne rabim jo... Saj vendar ne kadim!«

»Ah, pa vzemite to, glejte tale kosček čokolade, je prvovrstna!« Gospodična Zorka se je ljubko nasmejala in ga tako zaljubljeno pogledala, da če ne bi imel že štiri križe na ramih, petega pa doma v podobi svoje žene, bi kljub vsemu zmenjal svoj stodinarski bankovec... Pa!

»Ah, gospodična, res ne maram, si morate misliti, da ne maram za sladkarije!«

»Oh, gospod Brze, pa to, pa to, glejte, kako lepa obrisačka za pero, sama sem jo spletla...«

vzemite jo!«

Brze se je že popraskal za ušesi in se prestrašeno ozrl okrog, ko pa je videl, da si je šel dacear prst mastno grlo v sosednji paviljon z napisom: »Paviljon z nealkoholnimi pijačami« se je še enkrat ojunčil in rekel:

»Ah, žalibog, gospodična Zorka, jaz ne znam pisati... se pravi, hotel sem reči, da ne pišem veliko!«

»Glejte, gospod Brze, tole mlo, kako lepo diši, kot... po samih rožicah diši in...«

Sedaj pa Brzetu ni pomagalo nič več... Mlo je moral vzeti, ker da ga ne rabi, ni na noben način mogel reči gospodični Zorki. In tako se je zgodilo, da je zmenjal s krvavim srcem svoj stodinarski bankovec v narodov blagor.

KAJ BO TO!

Panuncij: »Veš moj oče je najboljši godec v mestu. Kadar igra svoj flauto, se vstavlja ljudje na cesti in ga poslušajo!«

Januncij: »Kaj bo to! Kadar pa moj oče zagode, puste vsi ljudje in delavci svoje delo in postanejo zelo veseli.«

Panuncij: »Kako to?«

Januncij: »Veš moj oče da je vsak večer znak s sireno (piščalka v tovarni) v tovarni za sladkor, da se je delo končalo.«

VIRGIL.

Nek mlad človek, ki je bil hajal nekoč v družbi. Pogovor na videz zelo načitan, se je nanese tudi na Virgila (Virgil je bil latinski pesnik) — »Je to tisti Virgil«, vpraša, »ki je spisal Horaca?« (Horac je bil namreč tudi latinski pesnik, ne pa — kakor je on mislil — knjiiga).

Zapuščeni ženini.

Zvesti naši oblubi priobčujemo danes slike 24 ženinov, torej nekaj več, kot smo prvotno obljubili. Sladkega zakonskega jarma željnemu nežnemu spolu bo povsem ustrezno, ker je izbira velika. To so Vam pa tudi možaki! Večinoma so bogati, zelo bogati, nekateri so celo posestniki lastnih tovarov, pa ne morda

tovaren lesenih hišic za igračice, ne morda žag iz papirja, kaj še! Njihove tovarne proizvajajo vsako jutro po par sto delavskih moči, da jih proti večeru zopet izbljujejo!

Da bi priobčili za vsakega posebej ženitbeno ponudbo, zato seveda je premalo prostora; zaznamovali smo jih kar s številkami, saj so na o

si bo vtešil Boris svojo kronično laž, to, ga bova midva tule počakala.

NADA: Kakor želite!

BORIS (odide).

REŽISER (se ogleda okrog): Končno vendar sama! Oh kako lpe ročke imate, gospodična Nadica. (Jo gleda zaljubljeno). Ali vam smem nekaj povedati na uho. (Se nagne k ušesu).

LUKC (odgrne zaveso): Strela, kapo sem pozabil...

REŽISER (skoči proč): Ah!

LUKC: Dober tek!

REŽISER: Kako?

LUKC: I kako? Tako! Mislim, da bosta šla tudi vidva h kosilu!!

REŽISER: A tako? Ah, seveda, kaj ne, gospodična Nadica? (Ga gleda po strani).

LUKC (išče kapo po vseh kotih. Premetuje stole, kulise, nazadnje jo najde na mizi pod Štefanom): Viš jo, viš jo, kam je zlezla; zdaj bodo pa gotovo

mislili, da sem jaz največ spil. Ampak lep prst pa je! (Gre proti zavesi in se ozre ter zmaje z glavo). Tem ljudem pa gredo same babe po glavil (Izgine).

REŽISER: Torej, gospodična Nadica, kako vam kaj ugaja igra?

NADICA: Zelo slabo naštudirana!

REŽISER: Kako to?

NADICA: Saj vidite, kako gre!

REŽISER: Oh, gospodična, če bi ne bilo kulis!

NADICA: Ne bi mogli igrati.

REŽISER: Že res! Ali bi igrali boljše!

NADICA: Ampak taka zmešnjava, saj bomo vse pokvarili!

REŽISER: Lahko! A ni moja krivda, je krivda na oblastvih, ki nam rečejo enkrat da bo dovoljenje, drugič zopet, da ga ne bo.

NADICA: Meni se pa zdi, da je čisto nekje drugje »glavna« krivda!

REŽISER: Kje mislite? Pri meni!

NADICA: Ne rečem ravno pri vas!... No, nekoliko tudi pri vas!... Po nočem trditi, ker sem tudi jaz kriva!

REŽISER (sam pri sebi): Ty pri znam, kar se mene tiče, (Glasno). Kako?

NADICA: Ali kljub temu: te ne premagljive ovire... kar se tiče oblasti... so premagljive, le...

REŽISER: Da, da, tudi jaz mislim tako, kadar mislim na vas,...

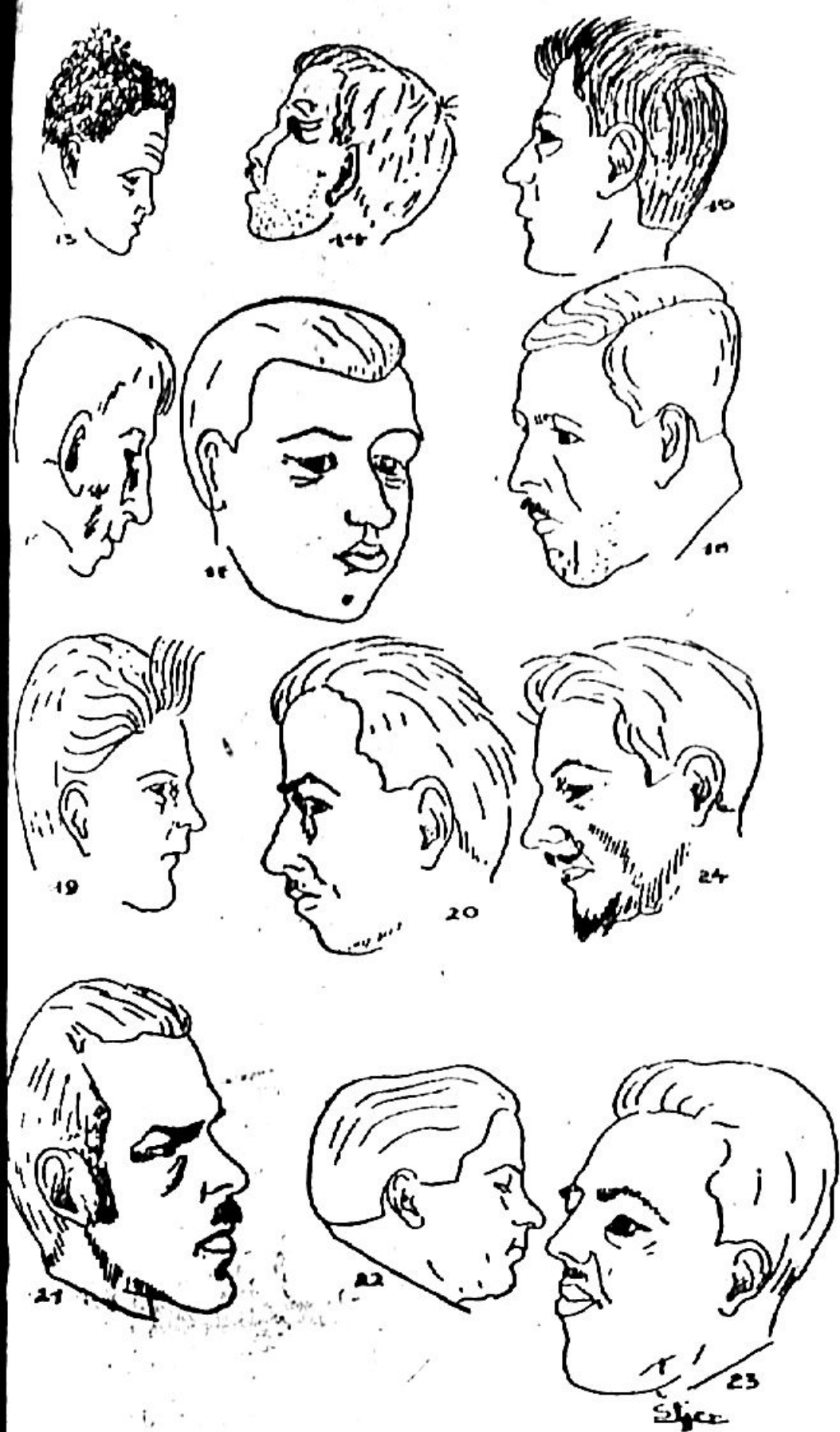
NADICA: Na kak način? Saj mislim, da sem upravičena vprašati na tako čudno govorjenje!

REŽISER: Gospodična, (Jo zaljubljeno pogleda). Ali ljubite?... Ah, smem na... neumna beseda..., ki mi ne gre od srca... Hotel sem vas vprašati, če ljubite Borisa, pa se mi je zazdelo tako neumno to vprašanje...

NADICA (malo zarudela): Da, res, neumno!...

(Dalje.)

Ljubljanske okolice.

vsakemu in na izbiri tu-
e kako nežno bitje hrepe-
čem, bodisi po žagi, to-
ali čem drugem, katere-
e kot nameček pridejan
o še ženin, naj piše na
ništvo in ženina naj ozna-
r s številko.

lika je, da se zganete,
a ima kolčkaj tople kr-
v sebi.

SLIKA št. 5.

nil bi se rad, zato v »Ču-
sem šel inserirat. Kateri
č je hodil pri Ljubljani
vič, pozna me kakšen sem

atorej, dekleta na noge,
er so Janez kaj more....

SLIKA št. 20.

ričan mlad
eta bi rad,
plčne Gorice,
nesejo priške
potice.

sem zares,
me pozna,
sem doma.

ik imam nos
o oblikvan,
mesor mi pravi,
turški je nos,
ebnost zares specijelnih je
kos.

Črnih sem las, poseben so
kras

moji postavi,
ki je kot vlita,
vsak to pravi.
Torej pozor, dekleta odmor
in svinčnik v roke
v kuverto srce,
pošljite mi jel

SLIKA št. 22.

Jest Poldek sladak, eno de-
kletce bi rad. Iz Tnovga do-
ma, jezička pa zlu namazane-
ga. Zatu dekletca, katera bi
rada poljub iz sladkih ust, naj
hitro piše, da se uženi z menoj,
še ta predpust.

PAČ RES.

»Zagotavljam vas, da se ni
še niti jeden bolnik pritoževal
čez moje zdravljenje«, se hvali
zdravnik.

»Eh gotovo, da ne, saj se ni
mogel, ker ste vse poslali na
oni svet«.

NEPOTREBNA SKRB.

»Gospod župnik, ali se sme
žida oslepariti?«

»Nikar si ne delajte nepo-
trebnih skrbi, gospod Brze.
Sme se gotovo ne, ali posrečilo
se vam pa ravno tako ne bo!«

Lahko noč.

Nekega večera sta se podala
počivati gospa in gospod Izakič.
Medtem ko je ona že
sladko zaspala, se je on še ne-
murno premetaval in zdihoval,
da je še celo ženo prebudil.

»Kaj pa ti je, ali si morda
kaj bolan?«

»Oh ne, nisem bolan«, je od-
vrnil mož, »ali nekaj me skrbi
in muči in zaspati ne morem«.

»Kaj vendar takega?«

»Eh kaj, pomisli, gospod
Salomon mi je posodil 10.000
lir, katere bi mu moral vrniti
jutri, ali niman jih. Ni mi
bilo mogoče, da bi spravil sku-
paj to vsoto«.

»Ah, če ni drugega kot to«,
ga je pomirila gospa Izakič
»boš takoj lahko zaspala«.

In vstala je iz postelje pa te-
kla k oknu ter poklicala ma-
sproti starijčega Salomona.

»Gospod Salomon, gospod
Salomon!«

Letá se je mahoma zbudil iz
svojega mirnega spanja pa po-
hitel k oknu, da vidi, kdo ga
kliče.

»Gospod Salomon«, se je po-
novno oglašila gospa Izakič, —
»zdi se mi, da bi vam moral ju-
tri vrniti moj mož onih 10.000
lir, katere ste mu posodili«.

»Res je tako«, je pritrdil Sa-
lomon.

»Ali ne pričakujete jih, ker
vam jih ne bo vrnila«.

Pa je zaprla okno ter se po-
vrnila v posteljo ter resno po-
tolažila svojega moža:

»Sedaj pa že lahko mirno
počivaš, — sedaj bo že on bdel
in si belil glavo, radi teh 10.000
lir«.

Rešena uganka.

G	O	R	I	C	A
O	T	O	K	A	R
R	O	M	A	R	
I	K	A			
C	A	R			
A	R				

Strah Alojzij, Maribor; Dragica
Babič, Matulje; Franc Aver, Jeseni-
ce; Rozalija Zelenc, Sp. Idrija; Ev-
gen Božič, Turin; Albin Sinkovec,
Vič-Ljubljana; Ignacij Mohorič, Ledi-
ne; Alojzij Zihler, Goderovci, Jugo-
slavija; Josip Gorkič, Vrtojba; Ivan
Čevna, Vida Lindar, Postojna; Ev-
ožen Kogel, Idrija; Ana Boltar, Pre-
lesje; Ivan Hočevan, Erzeli; Anica
Kariš, Scorela; Amalija Paulica,
Smarje; Rihard Bregant, Solkan;
Karel Bezjak, Sv. Urban, Jugoslavi-
ja; Valentin Kavčnik, Brezovica,
Ljubljana; Stefan Peršak, Cirkovec,
Jugoslavija; M. Žigon, Skofja Loka;
Jožef Kete, Horiul, Jugoslavija; Ma-
rija Plerin, Stob, Domžale; Josip
Petrovič, Rakek; Paul Dolar, Fran-
cija; Josip Sulič, Maribor; Rudolf
Turk, Unec; Rudolf Bezek, Sežana;
Zorko Štolfa, Sežana.

SRAJCE.

Kmet, ki pride z Dunaja pra-
vi tovarišu: Pomisli, kakšno go-
spoda je na Dunaji, tam si de-
kveci vsak mesec preoblečejo
srajce!

Tovariš: Čudno.

Kmet: So pa uradniki, ki se
vsakih 8 dni preoblečejo.

Tovariš: Ne verjamem.

Kmet: Ne verjameš? Ven-
dar je res, kajti izvedel sem,
da si nekateri menjajo srajce
2-krat na teden.

Tovariš: To je nemogoče.

Kmet: Nekateri fine dame
in gospodje si pa vsak dan
menjajo srajce.

Tovariš: To je pa laž. Kako
pa potem predsednik repu-
blike?

Kmet: Hm, ta si jih pa stavi
kar eno gor drugo dol.

Jaz!!!

Mala sem D...čica,
velika pa noričica.
Sem še mlada,
pa bi rada
se možila
in živela....

Svet prav dobro me pozna,
pa me ceniti ne zna.

Moja pota
niso zmota,

so višave
vse sanjave....

Čudo božje se mi sanja,
vso uljudnost mi odganja.

Se mi zdi,

da nič ste vi,
sem jaz kraljica

ne Danica.

Zaman pa čakam dn va,

ki zvezda žarka ga

Da mrak zagrne
in mi vrne

modro glavo,

misel pravo.

Zakaj? Zato.

Zakaj so zamudile lenivške punce mašo na dan sv. Stefana?
Zato, ker so čemale fantov, da bi se ženile.

Zakaj se lenivške pupe ob nedeljah kravžajo?

Zato, ker niso zadosti lepe, treba je, da si jih navlihaajo.

Pisma.

Iz Buenos Airesa.

Podpisani prebivalci na »Kadru« v Buenos Airesu, voščimo vesele Božične praznike in srečno novo leto 1926. tebi, Cukey, vsem tvojim cenj. čitateljem, sorodnikom, (dobrotnikom in znancem, posebno pa — kar nas je v jarmu, našim ljubim ženkam, Mi ta lejdih in fraj pa našim vrlim punčkam). Voščimo, da bi bile tudi v novem letu trdne v veri, upanju, posebno pa v ljubezni! L. Leban, Gorica; A. Gregorič, Gorica; C. Jekše, Selo; J. Oberdank, Šempas; Uroš Birs, Rihenberg; Anton Birs, Rihenberg; M. Bavčar, Baluje; J. Ektor, Selo; A. Furlan, Brje; A. Pečenko, Brje; Kodrič Angel, Brje; J. Pečenko, Brje; J. Pečenko, Brje; F. Pagan, Črniče; P. Pečenko, Brje; E. Volčič, Črniče.

IZ MILANA.

Fantje-vojaki, dodeljeni k 68. pešp. v Milano, voščimo vesele praznike in srečno novo leto starišem, bratom, sestram, prijateljem ter sploh vsem slovenskim fantom in dekletom, čitateljem »Čuka«, posebno pa vojakom letnika 1906, katerega že od prvih dni čakamo. — Izidor Lah iz Dutovelj; Zega Filip, Smarje na Vipavskem; Pahor Alojz, Selo pri Brestovici; Zadel Ivan, Juršče; Ludvik Franc, Bača; Možina Marcelo, Trebče; Pečar Karol, Lonjer; Rupnik Franc, Črni Vrh.

S FRANCOSKEGA.

Vsi Slovenci, kar nas je v Hettange Grande na Francoskem, pošljamo svojim starišem, bratom in sestram, nevestam in drugim, srčne pozdrave in voščimo — da si pozno — vesele božične praznike in srečno novo leto. Vinko Kogoj, Idrija; Anton in Joško Ipavec, Črni vrh, Kosmač Jaka, Ledine; Brencar Anton, Krnice; Volf Ivan, Podbrdo; Torkar Jakob in Elka, Hudajžna; Pajnter Ivan, Stržišče; Viktor Makuc in Tereza, Čirkno; Albina Makuc, Čerkno; Makuc Leopold, Čerkno in Jurjevec iz Novakov in Možina.

IZ SPEZIE.

Slovenski fantje iz Spezije pri 8. češko-topničarskem mešanem polku pošljamo pozdrave in voščimo srečno novo leto starišem, prijateljem in ljubljnim dekletom, katere zapomniti si morajo, da v kratkem se vrnejo in poravnajo stare račune in povemo jim na uho, kaj se pravi, zvestoba ker to so večina davno pozabile.

Grubiša, Avgust, Trst; Sosič Marij, Opčine; Suban Mirko, Trst; Abrahamberg Ciril, Postojna; Rudolf Gabrijel, Črni Vrh; Merljak Anton, Renče; Bandel Leopold, Renče; Gabrijelčič Peter, Ajba; Gruden Adolf, Idrija; Golob Anton, Sp. Idrija; Rupnik Andrej, Sp. Idrija; Kozmina Mirko, Gorjansko; Trpin Enriko, Gorica; Ipavec Stefan, Avče; Kale Franc, Trebje; Armanini

Marij, Volosko; Kržmančič Marij, Sežana; Tavčar Franc, Olšica; Kováč Franc, Čoč Franc, Postojna; Simčič Anton, Zabiče; Jež Anton, Ipava; Razpor Anton, Zabiče; Klančič Gabrijel, Miren; Novinec Stefan, Čerkno.

Nova uganka.

Kmet pošlje na sejm hlapca in mu da 100 goldinarjev (to je bilo še v tistih dobrih časih ko je bilo pet krav za groš) pa mu reče da naj kupi 100 olaj živine, in sicer naj plača voli po 45 goldinarjev, krave po 1 goldinar in ovce po pet krajcarjev. Koliko bo pripeljal katere vrste živine?

Kdor uganko pravilno reši in pošlje v kurvetti L. 2. — (Jugoslovani Din. 6.—, a ne znank), dobi franko na dom povest »Eufemija«.

Pravilo.

Pravilo, da niso špasi, zaljublili se v neznano dekline, ki je tako zamažana, da mora vzeti kilo žalje, da se umije.

Pravilo, da staremu snubaču to pove: Kaj me vprašaš, stari norec, ne razumeš, kaj je ljubezen, ki me prime za roko in začne peti. Več je vredno njegovo petje nego tvoje premoženje.

Pravilo, da se bo Čuk prihodnjič oglasil tudi na Ježici, namreč spotojma, pa bo šel obiskat svojega strica v Črnem grabnu.

Pravilo na Črničah, da so bile mamke zadnjič vse v skrbeh, ko je Čuk omenil one štiri, res moške gospodične. Misliše so mamke, da imajo šimi nohte morda njihove hčere, pa naj bodo vse te brez skrbi, ker one gospodične se spoznajo izmed vseh, na znotraj in na zunaj.

Pravilo v Ljubljani, da je sedaj zadnji čas, da se udeležijo zakona željne hčerke, velike ženitovanske tekme v Čuku.

Pravilo v Domžalah, da je gospodična M. zelo nejevolna, ker ji čevljar ni naredil šimi šolnice, s polmetra visokimi petami. Gospodična bi raditega tako rada imela visoke pete, ker je zelo zelo majčkena, šolska torbica se ji še maje na rdinu, pa že sili med odraslo družbo.

Pravilo, da je neka gospodična R. iz Domžal rekla, da če bi ona prišla v Čuka bi precej poslala tako za-robljen odgovor, da bi Čuku za vedno pošla šapa.

Pravilo na Rodici pri Domžalah, da prosi g. An. vse one, kateri želijo položiti ženitovanski izpit, da se zglašijo pri nji. Vsem se prav toplo priporoča, ker ima že večletno prakso. Prišel bi tudi Čuka, pa mora ostati zvest svoji ženki sovi.

Pravilo v Domžalah, da si bo gča. Mici naročila pri neki Dunajski trdki veliko povečevalno opredalo, katero ji bo služilo v to, da poveča svojo majhno postavbo (in morda tudi njeno modrost).

Pravilo tudi, da bo ista gča. na pravila razstavo slik od svojih ljubčkov. Naj pride pogledati tudi vlec g. Čuk, da presodi če »glühajo« sku-paj.

Pravilo v Domžalah, da so dele novega godbenega doma proračunali na 5 milijonov Din. Dela bodo izvršena v najkrajšem času, tako, da če bo šlo po sreči, bo do konca 1. 1931 ves temelj gotov. Za enkrat je že napravljena deska z napisom: »Godbeni dom«.

Pravilo v Ljubljani, da se gospodična iz Šiške zelo huduje, ker je Čuk enkrat šel pogledat, kako se na igrišču trenirajo. No, pa bo že bolje. Najlepše je pa to, da se čuti prizadeti več. Čuk se že kar boji, da bi ga Šiškarce ne nabile.

Pravilo v Ljubljani, da vse željno pričakuje prvih plesov, da se zopet dobi kaj za »lakoto«.

Pravilo v Ljubljani, da polnočnice služijo za marsikal, saj tedaj se ne vidi toliko kot po dnevi in noč ima vendar svojo moč.

Pravilo v Ljubljani, da se je noka gospodična poleti preveč zabavala; sedaj jo skrbi, zakaj da mora kritice vedno podaljševati. Trenutek radosti, hihlada dana žalostil.

Pravilo v Ljubljani, da so napravile neke gospodične hoščno drevesce, kjer so viseli iz drevesca sami zenini.

Pravilo v Ljubljani, da bo Čuk enkrat »Čuka na palci«, ki si napačno nadevije ta naslov in ki ga še večkrat po nemarnem izgovarja, tako oklijavaj, da mu bo za vselej prenehal volja po tem sladkem imenu; kajti Čuk na palci je sicer porednež, a nikdar noče biti predrznež ali izsiljevalec.

Pravilo, da se je Rožnik oddahnil, ko je sneg skopnel in s tem vsaj nekoliko časa zopet drsanja in sankanja konec.

Pravilo v Ljubljani, da se neka gospodična iz Viča želi biti enkrat omenjena v »Čuku«. Pa bodi!

Pravilo, da v Batah se moža dobita, ki po polnoči domov prilezeta nabita, da mamico sprebudita, o ljubci ji podoknico krulita.

Pravilo, da se zelo veselita in »Čuku« dolgo življenje želita, zato na vso moč kričita: Zivjo Pusti! Zivjo »Čuke«!

Pravilo na Banjšicah, da so dekleta iz Mrcin imela tajno sejo, še od trga svetega Andreja, zaradi fantov ki jih niso dobile.

Pravilo, da si nekatere gospodične na Erzelsu pripravljajo nove obleke za prihodnji ples.

Pravilo, da so si Erzelske punčadre napravile kapice po novi modi, pa si jih niso predrznile dati na glavo, ker so se bale, da bi zletele v rubido.

Pravilo na Mašuni, da je Polde dober kavalir v ljubezni; ker pridejo iz daljave k njemu, že iz Dobrega Polja.

Pravilo istotam, da mora imeti P. veliko srce, da spravi ljubezen svojih deklet noter.

Pravilo, da je curek vode iz anšovskega vodovoda prav dobro osvežil nekaj razgretih buč, posebno dobro pa najbolj debelo, ki je bila najbolj vroča.

Pravilo, da v Mariboru dela neki nočni ptič po vseh kavarnah in gostilnah zgago, preplir in nemir in da moške vabi v sedaj še zelo mrzli park.

Pravilo, da se nahaja v slavnem Podskrajniku blizu Čerknice neka bajtica v neposredni bližini lesenega trgovalca Svetega Antona. Govorijo se, da pri omenjeni bajtici »Bog taci« na cesto molli, a to za gotovo

osebe. Čuk se ne bi spodtaknil na gostilnico, a je v to primoran, ker se mu zdi zelo nerazumljivo, zakaj ima birtinja na vseh mizah tablice napisom »rezervirano za stalne goste«. Čuk priporoča tem potom stalnim gostom in polnikom, da si sedaj pravočasno rezervirajo. Na stalne goste birtinja ne reflektira več.

Pravilo istotam, da se je pred kratkim ustanovil klub podskrajniških klepetulj. Čuk je postal na to čedno družbo, oziroma klub, zelo pozoren. Klubska pravila so sestavljena po klepetuljsko lezični bazi. Interesantno v klubu je to, da se nahaja v Podskrajniku le tri hiše. Izmed teh ima klub 7 ustanovnih in 5 izvoljenih članic. Za častno predsednika nameravajo kandidirati zaslužno dobro moč v klubu občeznano C. starejšo.

Pravilo istotam, da je naročila stara C. iz Kalabrije klepetuljski aparat »perpetomobile«. Predavan o aparatu in njega uporabi se bo vršilo samo za klub klepetulj v rezerviranih prostorih gostilne pri tržiki v Podskrajniku. Čuk se te predavanja udeležil in poroča vse n tanko v prihodnji števil. Čuka.

Pravilo v mariborski delavnici delal, da zažene referenti grozovhalo, kadar dobijo njih pisari »lešus« na gažo, češ, sedaj ga bomo popili. Če pa potegnejo sami mastno premije, se pa pisarjev izogibljuje, bi kateri njih ne rekel, naj oni plačajo račun premij par litrov vina. Sveda si pisari to lepo zapomnijo vtaknejo za zdi v žep, dokler se niso sami referenti. Čez 7 let nam vse prav pride.

Pravilo istotam, da je Janez V. grozovito udrilal čez nežni spol, to je zato, ker je imel dogovorjen »rand« z gospodično »Toko«, na katerega seveda prišla, ali v družbi drugega možkega. njega pa še poznati ni hotel.

Pravilo v Mariboru, da je pri pisarji »Prababice« ostala vsa publika na svojih sedežih. Ne ve se zakaj. Mogoče radi tega, ker je že navikna, da predstave trpijo navadno po polnoči (Prababica je namreč končala že ob pol 11.), ali, ker se ji nopoljubilo iti iz tople dvorane v mrzlo noč, ali pa, kar je najverjetneje, da ni vedela, da je že konec predstave.

Pravilo, da v Jugoslaviji se morajo plačevati redno v bolnišnično blagajno, zato da ne dobiš zdravnika, ako ti ga je treba.

Pravilo, da v Mariboru ne dobiš radnih slug v uradu, pač pa jih dobiš po dalmatinskih kletah do polnoči in po polnoči v kavarni pri kolodvoru.

Pravilo, da je v Mariboru neki paznik zakona vzel nočnega ptiča in se potem tako zaljubil v njega, da je pozabil, da ima doma 5 otrok in ženo in da sedaj v kehlji premišljuje na svojo — kratko toda, sladko ljubezen z nočnim ptičem.

Pravilo, da je v neki dalmatinski kleti v Mariboru vedno vse polno in kadar hoče gostilničar, da se spravi klet, pokliče samo nekega vedno in vedno pijanega krošnjarja. In res, kadar prideta v klet, vse beži ven, klet je naenkrat prazna.

Pravilo, da so imeli v Mariboru o Božiču tako lepo in gorko vreme, da so Dalmatinci in Primorci mislili, da so doma v svoji blaženi domovini. Mariborčani pa so mislili, da se nahajajo na letovišču v krasni Dalmaciji.

Pravočasno obnovite naročnino na naš list! Pošljite: L. 15.— za celoletno, L. 7.50 za polovico leta, Jugoslovani L. 22.50 (ali pa Din. 50.—) za celoletno, L. 11.25 (ali pa Din. 25.—) za polovico leta. — Rojaki v Franciji: Celoletna naročnina 22.50 frankov. — Slovenski ameriški strici naj pošljejo 1 Dolar.

Pravilo, da je v Logatcu neka
velikana gospodična, ki sliši na
M... Baže je tako brhne glavce,
je tokom enega tedna naredila
za farmacevtsko. Skoro gotovo
bo v kratkem naredila z odliko
zpit za zdravniško. Toda ne, da bi
zdravila zunanje in notranje bolezni,
ampak bo zdravila za posebno vr-
sto bolečin, za katere cela Jugosla-
vija in gotovo tudi Evropa nima še
zdravnika, namreč za — ljubezen,
in v tej — kljub temu, da je še
— ima dovolj prakse in bo
dobila gotovo diplomu, kot prva
zdravnica v tej stroki.

Pravilo v Idrijskem pri Kobaridu,
a fant ni nič boljši z njegovim ve-
kim srcem. Zdaj mu je začelo ote-
ati. Kakor se vidi, bo treba pokli-
ati doktorja ali pa doktorco.

Pravilo, da so Pliskovska dekleta
pričakovale snubačev za sv. Štefana,
ni bilo nobenega od nikoder.

Pravilo, da so v Pliskovici na dan
Štefana dekleta cel dan in pa
pozno v noč podpirale vogale
škrih hiš, ker so pričakovale odre-
nika snubača.

Prejema se v popravilo:

rečke iz porcelana in celuloide,
ne zaponke, torbice, vsakovrstne
ari iz celuloide, gumija, ambre itd.
Trgovina Igrač **PIEGL** Via Carducci 9 - - GORICA

Raznih najfinejših likerjev:

Moškat pasli, maršala, Trlinski
vermouth, Vermouth beli, Cipro,
Malaga vino, punch, rum, žganje,
razni sirupi.

Specijaliteta: Krema mar-
šala, jajčna maršala,
jajčni konjak.

Žganjarna
JOSIP Salfati
GORICA, Trg Sv. Antona 7

Širite čuka na palci.

Pravilo, da so Pliskovske gospo-
dične pričakovale pri plesu, kadar je
bil »dani vojo«, da so si lepše ogle-
dale fante.

LUIGI CALISSANO & FIGLI IZDELOVANJE VINA, ALBA

Bogata izbira finega vina
v steklenicah:

Barbera, Freisa, Barolo,
Brachetto, Nebiolo, Asti
spumante, Gran spumante

Namizna vina:

Grignolino belo vino navadno
v steklenicah — — —

in zaloga pri

SALFATI GIUS.

ZGANIARNA, Trg Sv. Antona 7. GORICA

Babica avtorizirana
sprejema
noseče. - Govori slovensko.
SLAVEC - TRST - Via Giulia 29

POPOLNOMA VARNO NALOŽEN DENAR V JUGOSLAVIJI Ljubljanska posojilnica

R. K. S. O. S.

v novopreurejenih prostorih
v Ljubljani
Mestni trg, številka 6

sprejema vloge na hra-
nilne knjižice in te-
koči račun, jih obrestuje
po 8%.

ter jih izplačuje takoj brez odpo-
vedi in brez odbitka.

Večje hranilne vloge z odpove-
dnim rokom obrestuje tudi višje
po dogovoru.

Zaloga manufaktur

CARLO Malfatti

GORICA - Via Carducci številka 5 - GORICA

Bogato založena z vsemi novostimi sedanje sezije
nudi sl. odjemalcem najboljše ugodnosti pri nakupu.

PRVOVRSTNI PREDMETI PO KONKURENČNIH CENAH Reklamna darila.

Kdor nakupi za 100 - 200 - 500 - 1000 L. blaga dobi v dar:

1. — 6 najfinejših nosnih rulic z ažurom;
2. — 3 brijače iz gobastega blaga, bele;
3. — 1 elegantno kombinacijo za nevesto, platneno in lepo vezeno;
4. — 1 krasen prt za čaj z prtici iz finega platna „Flandra“, za 6 oseb.

Leopoldo Zakraisek

Gorica - Corso G. Verdi N. 13 - Gorica

VELIKA ZALOGA:

kuhinskih predmetov iz emajla in
aluminija, steklenin, porcelane itd.
Bogata izbira božičnih daril

Posebnost: **ZIMSKE COPATE**

IGRAČE

Cene zmerne! Cene zmerne!

PODRUŽNICA

Ljubljanske kreditne banke v Gorici

Corso Verdi „Trgovski Dom“

Telefon št. 50 — Brzjavni naslov: Ljubljanska banka

Delniška glavnica	CENTRALA	Rezerve Din.
Din. 50,000.000	LJUBLJANA	10,000.000

Podružnice: Brežice, Celje, Črnomelj, Kranj, Maribor,
Metkovič, Novi Sad, Ptuj, Sarajevo, Split, Trst.

Agencija: Logatec.

Vloge na knjižice po 4%.

Nakup in prodaja tujih valut in čekov.

Nakup obligacij vojne odškodnine po najvišji dnevni ceni.
Izvršuje nakazila v tu - in inozemstvo in vse druge
v bančno stroko spadajoče posle najkulantneje.

Trgovina z manufakturo

ŠKODNIK ANTON

Gorica - Via Seminario 10 - Gorica

Le zadovoljnost k pravi sreči vodi!
Zapomni si, nevesta, to resnico,
in preden sežeš ženinu v desnico,
previdna pri nakupu bale bodi!

Blago po nizki ceni, zadnji modi
predaja za deželo, za Gorico
pri semenišču v hiši z desetico
trgovca **Škodnik Anton**, znan povsodi.

A to se tiče tudi tebe, mati,
in tebe, žena, ženin, fant, deklina,
trgovca ki kupuješ mnogo hkrati

čevljar, oksforda in etamina!
„Sem zadovoljen z blagom!“ vsak poreče
in zadovoljnost ključ je že do sreče.

Manufakturo, perilo, izdelane oblike
po cenah brez konkurence
kupite pri dobroznani

Bratje Mose

Via Rastello 7 - GORICA - Via Rastello 7

1926

Srečno in veselo novo leto vošči:

192

Kavarna „Adriatico“*Gorica, Piazza della Vittoria
(Travnik).*Pekarna in slaščičarna s prodajo
likerjev**Jakob Bratuž***Gorica, Vía Mameli št. 6.*

Trgovina dvokoles

Ignacij Plahuta*Gorica, Vía Cipressi št.*

Manufakturna trgovina

Teod. Hribar*Gorica, Corso Verdi št. 32.***Gostilna Čubej***Gorica, Vía Trieste št. 21.*

Učarna in zlatarna

Jakob Šuligoj*Gorica, Vía Carducci št.*

Odlikovana tvrdka

Ivan Temil

brusar in nožar.

*Gorica, Vía Carducci št. 6,
podružnica Corso Verdi št. 40.
Telefon št. 291.*

Odlikovana pekarna

Ivan Živec*Gorica, Vía Morelli št. 8.*

Zaloga mobilje in pohištva

Anton Breščak*Gorica, Vía Carducci št.***Restavracija Central***Gorica, Corso Verdi št. 32.
Lastnica Josipina Pedgorak.*

Manufakturna trgovina

Felberbaum & Rollich*Gorica, Corso Verdi št. 7.*

Brivnica

Ludvik Zotter*Gorica, Piazza della Vittoria št. 17,
(Travnik).*Trgovina z manufakturo in
izgotovljenimi oblekami**Pascul & Ulrich***Gorica, Corso Verdi št.
(Trgovski dom).*

Gostilna

„Pri Maksu“*Gorica, Vía S. Giovanni št. 14.*Trgovina z manufakturo in
izgotovljenimi oblekami**Andrej Mavrič***Gorica, Vía Carducci št. 3.*

Zaloga vina

Brata Abuja*Gorica, Vía S. Antonio št. 4.***Narodna Tiskarna***Gorica, Vía C. Favetti št. 9.***Pasticceria Triestina***Gorica, Vía Seminario št. 8.
Last.: Bratje Piccentini.***Narodna Knjigarna***Gorica, Vía Carducci št. 7.*